

ДРАГАН БОШКОВИЋ

ОТАЦ

ОЧЕВО ЛИЦЕ

Нема вице огледала
која ти лује шамар када им се осмехнеш,
или исеку лице и руке,
донесу најмање десет година несреће.

Даровали смо им поклоне срама,
вечите лажи тела и срца,
у њима се сусретали само са неким другим собом,
убијали очеве, додиривали наго тело мајки,
процили свињања која су нас толиких година грлила.

Вике не падају кике иза углачаног сјака,
иза наших зеница,
у писму пријатељици из деињства сам написао:
вике нам се дланови не сусрећу у лејој усјојној,
у данима бола.

Само Миноаур у лавиринту свога миша,
само клонови у црвенилу својих носева,
ни трагедија, ни комедија,
сид,
Очево лице:

Огледало не преће ни када сјава.

БОЖИЋ 2011.

*Рана историје:
дрхћећи од сјудени,
са сином идем удаљеној свећлости у сусрећ,
сирљивој пукоћини између њећине и оноћи,
лисћа лозе и вина,
где си се,
од њећела и њраха,
родио њре свићанња вечности.
Док су ћи каћци били слећвени за очи,
бојао си се ноћи,
ућочићће налазио у далеким сновима.*

*Овде, њред овим њразним јаслицама,
осићам се као сиррој цркве Свећоћ Пећира,
као сјубови сећанња,
и док време расћалјује црвени ламћиончић,
двојника ваћре, зиме,
и вену на Јосифовој слећоочници,
будућности заћочиње и у себи несћаје.*

*Рана аућобиоћрафије:
одлазим, враћам се,
сјознаја ћу нићћа не ћомаже:
коћа налазим, коћа ћубим?*

*Да ли ћебе, Госћоде, коћа држи месинћ калежа
или њећова њразнина?
Тебе, вино, чији образи вечно ћламће?
Тебе, сине мој, расћукнућо зрно ћрожћа?*

АНЋЕЛИ

*: Овакве историје имају смисла
само у она њредвечерја
када се не ћосћављају њићанња
и када ћелефони ћуће.*

*Желим све оно ћићо желици и ћи:
да кућимо нови кревей,*

окречим с̄ӣан
(собица у нежнозелену),
и сас̄ӣавим кревет̄ӣац,
ӣако да када мрвица дође
осе̄ӣи мирис једне немогуће куће,
у којој само одјекују пољӯӣци.
Знам, имаће моју кожу и моју косу,
ос̄ӣаће већа беба од тебе,
имаће твој нос и твоја рамена,
и, као ти, пла̄ӣциће се со̄ӣс̄ивених руку,
снено̄ ока, пролис̄ӣало̄ праскозорја
Књӣге по̄с̄ӣања.

И желим све оно цӣӣо ти не желиш:
да никада не с̄ӣава и да има само ус̄ӣа,
за њене болес̄ӣи да не знамо
(иако ћец дрх̄ӣа̄ӣи над њом, упла̄ӣчена Мајко!),
да јој чело не̄прес̄ӣано цве̄ӣа,
и да се смеје на седам језика,
румена као ренесансна Бо̄ородица,
ӣре̄ӣӣај свейла, вӣце̄гласје ӣӣшине,
само прекид у с̄ӣиху,
зацвилела и одскочила ка̄и воде.

А ја ћу, Исусе, коначно схва̄ӣӣӣи
да сам могао има̄ӣи с̄ӣо̄ӣине осредњих бракова,
а да ме не грize савес̄ӣи за све ти по̄грес̄ӣно
уда̄ӣе даме,
и дефинӣӣивно прес̄ӣа̄ӣи да се кӯӣам,
јер сваки по̄ӣи ос̄ӣарим за све оне дане
у којима су ме грлили водени млазови.

У време када није било језика, ни љубавника
није било,
када речи с̄ӣрах, чека̄ӣи, нес̄ӣа̄ӣи, анђели или
девојчица нӣцӣӣа значиле нису,
када је све обузимала својо̄ӣӣа одсӯӣнос̄ӣи
с̄ӣворено̄,
људи су преливали очи једни у друге,
кресањем леденица ӣалӣӣи ва̄ӣру.

Ос̄ӣали су од ӣада само пољӯӣци без додира,
нечујни пољӯӣци бића,

усне с̄иха, с̄ираха, ма̄ирице, заборава...

Ост̄ало је, док љедам у своје руке,
да вода с̄ира нежнозелене флеке са њих.

САМО ДА ПРОЂЕ

Не мо̄у да се се̄им од када,
али, као и дрӯи, Ches̄io понављам:
Само да прође...
И то и јес̄те дефиниција овога живо̄а:
Само да прође.

Одредио сам себи кра̄ак век,
без дома, имена, снова,
језичак ва̄ири који више не љовори,
велико подне у чаши вина,
дра̄уљ на љрудима бо̄иње лова
(у чијој коси је ло̄осов цвет̄и),
бродолом између Корин̄а и Рима.

Соли међу по̄с̄има, чини се, све мање,
море је све дубље,
по̄вице да се не искорис̄и,
по̄мало да се не изгуби:
некада је сама см̄и по̄лакала
на раменима ле̄их Бечлијки,
а месец секао ноћ без ка̄и крви.

Дакле, по̄рава мера по̄дноц̄љивос̄и нацих дана
није поезија, нӣи по̄рича,
није ни молӣва, ни муња,
жила јесење̄ неба.
Права мера по̄дноц̄љивос̄и нацих живо̄а
јес̄те чудо,
по̄усак по̄риурних кицих ка̄иљица.